Súd:	Okresný súd Zvolen
Spisová značka:	15C/75/2023
Identifikačné číslo súdneho spisu:	6723204275
Dátum vydania rozhodnutia:	17. 10. 2024
Meno a priezvisko sudcu, VSÚ:	JUDr. Jana Krnáčová
ECLI:	ECLI:SK:OSZV:2024:6723204275.8

ROZSUDOK V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

15C/75/2023
– 2 –

Okresný súd Zvolen, v konaní pred sudkyňou JUDr. Janou Krnáčovou, v spore žalobcu A. B., nar. XX.XX.XXXX, trvale bytom C. X, D. E., t.č. v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Martin – Sučany, v konaní právne zastúpený Mgr. Henrichom Schindlerom, advokátom, so sídlom Advokátskej kancelárie Ul. Skuteckého 33, 974 01 Banská Bystrica, proti žalovanej Slovenská republika, v mene ktorej koná Ministerstvo spravodlivosti SR, so sídlom Župné námestie 13, 813 11 Bratislava, IČO: 00166073, o zaplatenie sumy 30.755,-- Eur titulom náhrady nemajetkovej ujmy spôsobenej nezákonným rozhodnutím, takto

r o z h o d o l :

15C/75/2023
– 2 –

I/ Žalovaná je p o v i n n á zaplatiť žalobcovi sumu 6.405,-- Eur do 3 dní od právoplatnosti tohto rozhodnutia.

II/ V prevyšujúcej časti súd žalobu z a m i e t a .

III/ Žalobca má nárok na náhradu trov konania voči žalovanej v rozsahu 100%, ktoré je žalovaná p o v i n n á zaplatiť žalobcovi do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu o výške trov konania.

o d ô v o d n e n i e :

15C/75/2023
– 19 –

1. Žalobou doručenou tunajšiemu súdu dňa 17.10.2023 žiadal žalobca zaviazať žalovanú na zaplatenie sumy 30.755,-- Eur do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia súdu a nahradiť trovy konania v rozsahu 100%. Žalovaná suma pozostávala z peňažnej náhrady vo výške 65,-- Eur za deň v čase väzobného stíhania žalobcu v období od 09.10.2020 do 10.12.2021, t.j. 427 dní, spolu vo výške 27.755,-- Eur a peňažnej náhrady vo výške 20,-- Eur za deň neväzobného stíhania za obdobie 11.12.2021 do 10.05.2022, t.j. 150 dní v sume 3.000,-- Eur.

1.1. Žalobca žalobou uplatňoval nárok v zmysle ustanovení zákona č. 514/2003 Z.z. Zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a žiadal náhradu škody spôsobenej uznesením vyšetrovateľa OR PZ Zvolen, ČVS:ORP-623/1-VYS-ZV-2020 zo dňa 10.10.2020, ktorým bolo žalobcovi vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných

a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/ TZ s poukazom na § 138 spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ, ako aj uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/390/2020 zo dňa 11.10.2020, ktorým bol žalobca podľa § 72 ods. 1a, ods. 2 TP z dôvodov uvedených v § 71 ods. 1, písm. c/ TP vzatý do väzby. Väzba začala plynúť dňa 09.10.2020 o 6.30 hod. a bola vykonávaná v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici. Prokurátor Okresnej prokuratúry Zvolen podal dňa 04.07.2021 obžalobu na žalobcu pod č. 3Pv 371/20/6611. Okresný súd rozsudkom pod sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 10.12.2021 podľa § 285, písm. c/ TP oslobodil obžalovaného (žalobcu) spod obžaloby pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, d/, ods. 2, písm. e/ TZ v spolupáchateľstve podľa § 20 TZ. Krajský súd v Banskej Bystrici uznesením sp. zn. 5To/5/2020 zo dňa 10.05.2022 rozhodol tak, že podľa § 319 TP odvolanie okresného prokurátora zamietol.

1.2. V zmysle ustanovení zákona o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci žalobca dňa 23.02.2023 požiadal Ministerstvo spravodlivosti SR o prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Listom zo dňa 24.08.2023 doručeným žalobcovi 06.09.2023 oznámil žalobcovi, že žiadosti o náhradu škody po predbežnom prerokovaní nebolo vyhovené. Rozhodnutie odôvodnil všeobecným odkazom na to, že nebolo preukázané kumulatívne naplnenie zákonných predpokladov vzniku nároku na náhradu škody. S odôvodnením stanoviska žalovanej na prerokovanie oprávneného nároku na náhradu škody žalobca nesúhlasil. Mal za to, že nie je zrejmé akým spôsobom mal zaviniť vznesenie obvinenia voči jeho osobe alebo vzatie do väzby, pričom sa bránil v rámci celého trestného konania voči rozhodnutiam vo všetkých štádiách. Odôvodnenie nevyhovenia žiadosti zo strany žalovanej považoval za účelové s cieľom vyhnúť sa plneniu povinností, keď zodpovednosť za škodu vyplýva priamo zo zákona a neviaže sa na subjektívne posúdenie zodpovedného subjektu. Mal za to, že preukázal, že bol rozhodnutím súdu vzatý do väzby, pričom s ohľadom na výsledok trestného konania, sa táto väzba ukázala ako nezákonná. Žalovaná neuviedla argument, ktorý by objasnil prečo by si mal sám žalobca zaviniť nezákonnosť konania žalovanej. Rozhodujúcim kritériom zákonnosti konania vedeného orgánom verejnej moci je výsledok tohto konania. Orgán, ktorý rozhodol o väzbe žalobcu, ktorý nespáchal skutok, musí niesť zodpovednosť za svoje konanie, keď v právnom štáte je vylúčené, aby boli väznené osoby, ktoré nespáchali žiadny trestný čin, bez akejkoľvek náhrady spôsobnej ujmy. Vzhľadom k tomu, že žiadosť o predbežné prerokovanie nároku bola zamietnutá uplatnil si žalobca nárok na súde.

1.3. Zásah do jeho práv a slobôd považoval za závažný a len samotné konštatovanie porušenia práva nepovažoval za dostatočné zadosťučinenie, preto si v zmysle § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z. uplatnil nemajetkovú ujmu v peniazoch. Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy poukázal na rodinu, o ktorú sa staral, v dôsledku čoho mu bola spôsobená značná ujma prejavujúca sa v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení. V čase zadržania bol živiteľom rodiny, mal družku a maloleté dieťa, o ktoré sa staral. Pobytom vo väzbe sa prehĺbila nepriaznivá finančná situácia jeho rodiny, narušili sa rodinné vzťahy, ochladol vzťah s družkou a výrazne sa odcudzil s maloletým dieťaťom, keď stratil viac ako rok života, ktorý mohol stráviť s maloletým synom a budovať si s ním vzťah. Pred zadržaním bol žalobca riadne evidovaný na Úrade práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, plnil si svoje povinnosti, pravidelne pracoval brigádnicky, čím zabezpečoval príjem do rodiny. Samotné väzobné stíhanie spojené s nezákonným vedením trestného stíhania niesol veľmi ťažko po psychickej stránke, mal problémy so spánkom a bol nútený navštíviť psychológa. Aj po vydaní rozhodnutia o oslobodení spod obžaloby následky trestného stíhania pretrvávajú do súčasnosti a samotné trestné stíhanie sa prejavuje nielen na jeho psychike, ale aj v rámci rodinných vzťahov a to najmä vo vzťahu k dieťaťu a tiež predsudkami okolia. Pri stanovení výšky peňažnej náhrady vychádzal z judikatúry súdov rozhodujúcich o nemajetkovej ujme.

2. Žalovaná zaslala v spore vyjadrenia a v rámci konania uviedla, že nárok žalobcu považuje za nedôvodný a žiadala žalobu zamietnuť. Z odôvodnenia žaloby a tiež z vyjadrenia samotného žalobcu vyplývalo, že si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.755,-- Eur, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným výkonom verejnej moci. Titulmi uplatňovaného nároku mali byť rozhodnutia a to uznesenie vyšetrovateľa OR PZ, OKP Zvolen, ČVS:ORP-623/1-VYS-ZV-2020 zo dňa 10.10.2020 o vznesení obvinenia a rozhodnutie o väzbe a uznesenie Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/390/2020 zo dňa 11.10.2020. Žalobca poukázal na oslobodenie spod obžaloby rozhodnutím Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 10.12.2021 v spojení s rozhodnutím Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/5/2022 zo dňa 10.05.2022 a to v dôsledku uplatnenej zásady „in dubio pro reo“.

Žalovaná poukazovala aj na zákonné predpoklady existencie nároku na náhradu škody v zmysle ustanovení zákona č. 514/2023 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov v znení neskorších predpisov a to právny titul nároku podľa § 3, nemajetkovú ujmu a príčinnú súvislosť medzi právnym titulom a vzniknutou nemajetkovou ujmou. Žalovaná mala za to, že neboli splnené predpoklady pre úspešné uplatnenie nároku na náhradu škody a teda nárok ako taký žalobcovi nevznikol. Oslobodenie spod obžaloby automaticky neznamená, že orgány činné v trestnom konaní postupovali pri vznesení obvinenia nesprávne, resp. nezákonne a preto nemožno vyvodiť nezákonnosť ich rozhodovania len z dôvodu oslobodenia spod obžaloby. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na rozhodnutie Ústavného súdu sp. zn. IIÚS 163/2003. Rovnaký právny názor vyslovil vo svojom rozhodnutí aj ESĽP vo veci Lavrechov vs. Česká republika (sťažnosť č. 57404/08), v ktorom skonštatoval, že skutočnosť, že bol sťažovateľ oslobodený spod obžaloby sama o sebe neznamená, že jeho trestné stíhanie bolo nezákonné alebo od počiatku inak vadné. V prípade žalobcu vyšetrovateľ OR PZ, OKP Zvolen dňa 09.10.2020 začal trestné stíhanie pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/ TZ spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ na tom skutkovom základe, že páchatelia od presne nezistenej doby do 09.10.2020 na presne nestotožnených miestach v Obci Medovarce bez povolenia vypestovali dosiaľ presne nezistený počet rastlín rodu cannabis s presne nezisteným využiteľným podielom rastlinného materiálu a presne nezistenou koncentráciou účinnej látky tetrahydrokanabinol, pričom presnejšiu nezistenú časť rastlinného materiálu následne spracovali pre vlastnú potrebu a tiež za účelom jej následného predaja ďalším nestotožneným osobám a takto spracovaný materiál bez povolenia prechovávali v priestore rodinného domu C. F. X, nachádzajúceho sa na parcele č. 2/1, v obci C., evidovanom na LV č. XXX, pričom rastliny rodu cannabis podliehajú ustanoveniu zákona č. 139/1998 Z.z. o omamných látkach, psychotropných látkach a prípravkoch v platnom znení a sú zaradené do prvej skupiny omamných látok a účinná látka tetrahydrokanabinol je zaradená do prvej skupiny psychotropných látok. Na základe zistených skutočnosti bolo následne uznesením vyšetrovateľa OR PZ, OKP Zvolen dňa 10.10.2020 vznesené obvinenie aj žalobcovi pre zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania, obchodovanie s nimi formou spolupáchateľstva. Dôvodnosť vznesenia obvinenia vyplývala z doposiaľ zabezpečeného spisového materiálu hlavne vykonanými domovými prehliadkami priestorov v Medovarciach, prehliadkou miesta nálezu, znaleckým skúmaním zadržaných predmetov a stôp, výsluchom zadržaného podozrivého G. H. (spolupáchateľ), nepriamo usvedčovaného tiež nálezom ďalších dvoch kusov rastlín, ako aj nálezom predmetov súvisiacich s konzumáciou marihuany v mieste bydliska žalobcu. Tiež podľa zabezpečeného trestného rozkazu OS Zvolen sp. zn. 5T/125/2018 zo dňa 16.10.2018, ktorý nadobudol právoplatnosť dňa 20.11.2018 a v zmysle ktorého bol žalobca uznaný vinným zo spáchania prečinu šírenia toxikománie podľa § 174 ods. 1 a § 174 ods. 2a TZ.

2.1. V dôsledku podaného opravného prostriedku proti uzneseniu o vznesení obvinenia rozhodoval vo veci prokurátor OP Zvolen uznesením č. 3Pv 371/2020/6611-30 zo dňa 22.10.2020 tak, že ju zamietol. Vyšetrovateľ KR PZ v Banskej Bystrici, odbor kriminálnej polície vzhľadom na cenu zaistenej omamnej a psychotropnej látky, ktorá presiahla hodnotu 2.660,-- Eur zmenil dňa 04.02.2021 právnu kvalifikáciu na obzvlášť závažný zločin podľa § 172 ods. 1, písm. c/, písm. d/, ods. 2, písm. e/ TZ spáchaný formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ. Prípravné konanie skončilo podaním obžaloby Okresnej prokuratúry Zvolen a vec bola vedená na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/44/2021. Po vykonaní hlavného pojednávania súd rozhodol v porade prvým rozsudkom zo dňa 23.07.2021 o žalobcovej vine. Proti odsudzujúcemu rozsudku podal žalobca odvolanie, o ktorom rozhodoval druhoinštančný súd, ktorý uznesením č.k. 4To/71/2021-705 zo dňa 30.09.2021 napadnutý rozsudok zrušil a vec vrátil tunajšiemu súdu, aby ju v potrebnom rozsahu znovu prejednal a rozhodol. Následne po vrátení veci tunajší súd rozsudkom č.k. 3T/44/2021-746 zo dňa 10.12.2021 po vrátení veci rozhodol tak, že žalobcu oslobodil v zmysle uplatnenia zásady „in dubio pro reo“. Následne o odvolaní prokurátora rozhodol druhoinštančný súd, ktorý odvolanie prokurátora zamietol.

2.2. Vzhľadom na všetky tieto okolnosti žalovaná mala za to, že uznesenie o vznesení obvinenia bolo v rozhodnom čase odôvodnené, keďže orgány činné v trestnom konaní mali dôvodné podozrenie, že trestnú činnosť žalobca spáchal. Okolnosti predmetnej veci spočívali v tom, že pri ohliadke bolo nájdené „bongo“, plastový vrchnák s kovovým nadstavcom. Zároveň bola známa výpoveď spoluobvineného G. H., ktorý sa priznal a za spolupáchateľa označil žalobcu. Rovnako bolo orgánom činným v trestnom konaní známe aj jeho predchádzajúce odsúdenie za trestný čin šírenia toxikománie, v súvislosti s ktorým žalobcovi plynula skúšobná doba. V zmysle znaleckého posudku Ing. Dany Gažovej boli žalobcovi v moči

identifikované stopy marihuany. Navyše žalobca pri svojom zadržaní odmietol vypovedať. Z uvedených dôvodov preto nebolo možné tvrdiť, že v čase začatia trestného stíhania orgány činné v trestnom konaní postupovali nezákonne alebo nesprávne. V tejto súvislosti žalovaná poukazovala na ustanovenie § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. kedy právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Aj keď je zodpovednosť štátu za škodu objektívna a bez liberačného dôvodu nejde o zodpovednosť absolútnu v tom zmysle, že by nastupovala bez výnimky vždy ak sú splnené predpoklady zodpovednosti. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti väzby je neskorší výsledok trestného konania a základnou podmienkou pre vznik nároku je taký výsledok konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu, resp. právoplatnému vysloveniu viny za skutok, v súvislosti s ktorým bola tá, ktorá osoba vzatá do väzby. Ani pri splnení týchto podmienok však právo na náhradu škody nemá ten kto si vzatie do väzby zavinil sám. Žalovaná mala za to, že žalobca si vzatie do väzby zavinil sám v dôsledku všetkých okolností, ktoré boli v čase zadržania zistené a jeho správanie bolo dôvodom k obave, že bude mariť vyšetrovanie, ujde alebo bude pokračovať v trestnej činnosti, pre ktorú bol stíhaný. Žalovaná mala za to, že žalobca si sám zavinil väzobné stíhanie. Navyše samotné správanie žalobcu počas zaistenia viedlo aj k ďalšiemu trestnému stíhaniu vzhľadom k tomu, že žalobca sa mal o spoluobvinenom vyjadriť tak, že keď vyjde von tak ho podreže. Z tohto dôvodu mu bolo vo veci začaté trestné stíhanie pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1, písm. d/ TZ a bol zmenený aj dôvod väzby podľa § 79 ods. 2 TP s poukazom na § 72 ods. 1, písm. b/ TP. V tejto súvislosti žalovaná poukazovala aj na rozhodnutia o prepustenie z väzby na slobodu, ktoré podával žalobca a ktorým vyhovené nebolo. Až následne bol žalobca z väzby prepustený dňa 10.12.2021 v súvislosti s rozsudkom 3T/44/2021-746 Okresného súdu Zvolen. Z dôkazov zabezpečených v rámci prípravného konania mala žalovaná za to, že jednoznačne vyplynula nutnosť nariadenia väzby. V čase, keď súd rozhodoval o vzatí žalobcu do väzby, prípadne rozhodovaní o ďalšom zotrvaní žalobcu vo väzbe boli známe skutkové okolnosti, ktoré vyhodnotila žalovaná ako dôvody zavinenia si väzby samotným žalobcom a to konfrontácia medzi obvinenými, kde obvinený H. zotrval na svojich tvrdeniach, že žalobca sa s ním dohodol na tom, že marihuanu vypestujú a zisk si rozdelia, pričom marihuanu mal predať práve žalobca, v telefóne H. sa nachádzal kontakt na žalobcu, žalobca bol nezamestnaný (predpoklad zabezpečenia príjmu z predaja marihuany), žalobca bol už v minulosti trikrát súdne trestaný, vo všetkých prípadoch išlo o úmyselnú trestnú činnosť, pričom naposledy bol odsúdený trestným rozkazom OS Zvolen v konaní vedenom pod sp. zn. 5T/125/2018 za zločin šírenia toxikománie, pričom mu bol uložený trest odňatia slobody vo výmere troch rokov s probačným dohľadom (posudzovaný skutok mal byť uskutočnený v čase plynutia skúšobnej doby), štyrikrát bol postihnutý za priestupok a znalkyňa I. J. konštatovala, že sa jedná o užívateľa marihuany. Žalobca sa dopustil ďalších dvoch skutkov, za ktoré bol odsúdený a to v konaní vedenom na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 1T/11/2021 zo dňa 04.03.2022 za zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1, písm. d/ TZ a následne rozhodnutím Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/132/2021 zo dňa 14.04.2023 za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ a prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, písm. a/ TZ formou spolupáchateľstva podľa § 20 TZ. Žalovaná poukázala, že práve právoplatným odsúdením žalobcu za zločin marenia spravodlivosti došlo k potvrdeniu dôvodnosti väzby vo vzťahu ku kolúznemu správaniu sa žalobcu. Po zhodnotení skutkového a právneho stavu žalovaná dospela k záveru, že žalobcovi nárok na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe v zmysle ustanovenia § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. nevznikol.

2.3. Žalobca si uplatnil v súvislosti s väzbou náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 27.755,-- Eur a v súvislosti s trestným stíhaním (neväzobným) sumu 3.000,-- Eur. Žalobca tvrdí, že v dôsledku väzobného stíhania a následne trestného stíhania a úkonov s ním spojených mu spôsobili značnú ujmu, ktorá sa prejavila predovšetkým v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení. Vo vzťahu k náhrade nemajetkovej ujmy za trestné stíhanie (neväzobné) si žalobca uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 20,-- Eur na deň trestného stíhania, pričom zdôvodňoval náhradu nemajetkovej ujmy len všeobecnými tvrdeniami bez doloženia relevantných dôkazov. Rovnako bez doloženia relevantných dôkazov a vágnymi formuláciami odôvodňoval náhradu za väzobné stíhanie vo výške 65,-- Eur na deň väzby. Dôvodmi, pre ktoré si uplatňoval náhradu nemajetkovej ujmy malo byť prehĺbenie nepriaznivej finančnej situácie jeho rodiny v dôsledku väzobného stíhania, keďže bol živiteľom rodiny, ochladeniu vzťahov s družkou a ochladeniu vzťahov s maloletým dieťaťom. Žalobca v konaní tvrdil, že pracoval ako brigádnik, pričom nepreukázal existenciu dohody o pracovnej činnosti, ani brigádnickej práci. Vo vzťahu k problémom so spánkom a návštevách psychológa nedoložil relevantné listiny a navyše nemajetková ujma neslúži na kompenzáciu prípadného poškodenia zdravia žalobcu. Navyše nepreukázal spojitosť medzi návštevou psychiatra a väzobným stíhaním, keď k vyšetreniu

došlo dňa 13.06.2022 potom čo poznal obsah rozsudku Okresného súdu Zvolen zo dňa 04.03.2022 a bol prepustený z väzby dňom 10.12.2021. Ako ďalšie dôvody uviedol predsudky okolia k jeho osobe. K tejto skutočnosti nepreukázal relevantnými dôkazmi pravdivosť svojich tvrdení. V rámci výpovede pri rozhodovaní o návrhu prokurátora na väzobné stíhanie zo dňa 11.10.2020 uviedol, že „v dedine vyrastám od mala a je pravda, že ľudia nemajú o mne dobrú mienku“. Už samotným týmto tvrdením spochybnil existenciu takéhoto následku, keďže predsudky okolia k jeho osobe pretrvávali už skôr než bolo vôbec rozhodnuté o vznesení obvinenia a následne o väzobnom stíhaní. V tejto súvislosti žalovaná poukázala na to, nielen že žalobca nepreukázal vznik nároku na nemajetkovú ujmu, ale ani neodôvodnil výšku požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy. Okrem toho súbežne s trestnými stíhaniami, na ktoré žalovaná poukazovala sa viedli aj ďalšie trestné stíhania, za ktoré bol neskôr žalobca právoplatne odsúdený a to rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/11/2021 zo dňa 04.03.2022 za zločin marenia spravodlivosti a následne rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/132/2021 zo dňa 14.04.2023 za prečin nebezpečného vyhrážania. V dôsledku uvedeného práve recidíva žalobcu spochybňuje aj jeho tvrdenia, že v súvislosti s predmetnou väzbou alebo teda trestným stíhaním v danej veci žalobcovi vznikli ním tvrdené následky. Navyše žalovaná mala za to, že žalobca nepreukázal ani príčinnú súvislosť medzi posudzovaným trestným konaním a vznikom konkrétnych následkov a väzbou a vznikom konkrétnych následkov.

2.4. Následne žalovaná zdôvodnila a uviedla, že pre posúdenie miery zavinenia obvineného na uvalení väzby je rozhodujúci zistený skutkový stav a konanie obvineného v čase pred rozhodnutím o väzbe a pri rozhodovaní o nej. Neskôr vykonané dôkazy a novozistené skutočnosti, ktoré v konečnom dôsledku vedú k prepusteniu z väzby, prípadne aj k oslobodeniu spod obžaloby nemôžu mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodnutia o väzbe. Pri posudzovaní zavinenia sa neskúma výlučne aktivita žalobcu na jeho vzatí do väzby. Súdna prax ustálila, že zavinenie väzby môže byť určitým vedomím alebo nedbanlivostným konaním, resp. opomenutím konania zo strany obvineného. Žalovaná mala za to, že orgány činné v trestnom konaní v čase začatia trestného stíhania postupovali zákonne a správne a žalobca nepreukázal vznik nemajetkovej ujmy a to ani po vykonanom dokazovaní v rámci konania.

3. Po vykonanom dokazovaní žalobca v rámci záverečného prednesu k výške uplatňovaného nároku na náhradu nemajetkovej ujmy uviedol, že by mal súd priznávať nemajetkovú ujmu v čo najvyššej výške nakoľko sa jedná o osobitné okolnosti, ktoré takéto priznanie odôvodňujú. V rámci rozhodovacej praxe poukázal na rozhodnutia Krajského súdu Košice 1Co/169/2018, kde bola priznaná suma 66,67 Eur za deň, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 16Co/94/2022, kde bola priznaná suma 50,-- Eur na deň väzobného stíhania, Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 17Co/8/2016, kde bola priznaná suma 60,-- Eur na deň väzobného stíhania, ako aj rozhodnutie Ústavného súdu III.ÚS 754/2016, kde bola priznaná za väzobné stíhanie suma 35.000,-- Eur (tri mesiace väzobného stíhania). Z tohto dôvodu nimi uplatnenú výšku vzhľadom na rozhodovaciu prax súdov nepovažoval žalobca za neprimeranú. V súvislosti so stíhaním žalobcu tak v minulosti, ako aj v súčasnosti a výkonom trestu odňatia slobody v inej trestnej veci žalobca uviedol, že táto skutočnosť žiadnym spôsobom nevaliduje väzbu, ktorá bola v tejto veci nezákonná. Väzba sa do trestu nezapočítava a trest v inom konaní si žalobca riadne vykonáva. Navyše žalobca netvrdil v priebehu konania, že je bezúhonnou osobou, avšak akékoľvek trestné konanie negatívne ovplyvnilo život takto stíhanej osoby a pokiaľ dôjde k oslobodeniu spod obžaloby je potrebné považovať trestné stíhanie za nezákonné. Navyše v súvislosti s výškou uplatňovaného nároku žiadal žalobca prihliadnuť aj na potrebnú mieru inflácie a nárast životných nákladov. V tejto súvislosti poukázal aj na predchádzajúcu právnu úpravu, kde bola ustanovená minimálna sadzba za deň väzobného stíhania.

4. Súčasťou žaloby boli rozhodnutia vydané v trestnom konaní, na ktoré žalobca poukazoval. Z rozsudku Okresného súdu Zvolen sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 10.12.2021 bolo zistené, že tunajší súd oslobodil žalobcu spodobžaloby pre obzvlášť závažný zločin nedovolenej výroby omamných a psychotropných látok, jedov alebo prekurzorov, ich držania a obchodovania s nimi podľa § 172 ods. 1, písm. c/, d/, ods. 2, písm. e/ Trestného zákona v spolupáchateľstve podľa § 20 Trestného zákona, ktorého sa mal dopustiť obžalovaný, pretože nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný A. B.. Z odôvodnenia uvedeného rozhodnutia bolo zistené, že „v danej dôkaznej situácii však pri absencii inej než v nekonzistentnej výpovede G. H. neexistuje iný priamy dôkaz a sústava dôkazov nepriamych (svedok K. L. a zážitky jeho detí, mobilná komunikácia s fotografiami) nepostačuje na jednoznačné určenie viny obžalovaného A. B.. Preto bol obžalovaný v zmysle zásady „in dubio pro reo“, teda v pochybnostiach v prospech

obžalovaného, oslobodený v zmysle § 285 písm. c/ TP, keďže nebolo dokázané, že skutok spáchal obžalovaný“.

4.1. Obžaloba zo dňa 07.04.2021 č. 3Pv 371/20/6611-77 bola podaná na tunajšom súde dňa 07.04.2021 na obvinených G. H. a A. B.. Vec bola vedená na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/44/2021.

4.2. Súčasťou žaloby bolo uznesenie OR PZ, OKP Zvolen zo dňa 10.10.2020, ČVS:ORP-623/1-VYS-ZV-2020, ktorým bolo vznesené obvinenie osobám G. H. a A. B.. Proti uvedenému uzneseniu podal obvinený A. B. (žalobca) sťažnosť, o ktorej rozhodovala Okresná prokuratúra Zvolen uznesením zo dňa 22.10.2020 tak, že sťažnosť obvineného A. B. zamietla, nakoľko nie je dôvodná.

4.3. Uznesením zo dňa 11.10.2020 sudca pre prípravné konanie rozhodoval o vzatí obvineného A. B. do väzby. Súčasne žiadosť obvineného o nahradenie väzby písomným sľubom zamietol. Rovnako nenahradil väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka. Podľa uznesenia väzba sa bude vykonávať v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody Banská Bystrica a začína dňom 09.10.2020 o 6.30 hod. kedy došlo k obmedzeniu osobnej slobody. O sťažnosti proti uzneseniu rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 21.10.2020 v konaní 3Tpo/79/2020, ktorý väzbu obvineného dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Súčasne sťažnosť obvineného zamietol.

4.4. Žalobca k žalobe pripojil uznesenie Krajského súdu v Banskej Bystrici sp. zn. 5To/5/2022 zo dňa 10.05.2022, ktorým odvolanie okresného prokurátora zamietol. Z odôvodnenia bolo zistené, že Okresný súd Zvolen rozsudkom sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 10.12.2021 obžalovaného oslobodil spod obžaloby. Proti uvedenému rozhodnutiu podal okresný prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodoval druhoinštančný súd.

5. Ďalšou listinou pripojenou k žalobe bolo oznámenie o výsledku predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 24.08.2023 spolu s pripojenou žiadosťou o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím adresovanú Ministerstvu spravodlivosti SR dňa 23.02.2023. Ministerstvo spravodlivosti SR oznámilo žalobcovi, že žiadosť považuje za nedôvodnú. Následne boli uvedené skutočnosti, pre ktoré nárok na náhradu škody považovali za nedôvodný.

6. Súčasťou žaloby bola aj správa – psychiatrické vyšetrenie zo dňa 13.06.2022 vystavené Súkromnou psychiatrickou ambulanciou Poltár MUDr. Agátou Boldižárovou. Z uvedeného vyšetrenia vyplýva diagnóza zmiešaná anxiózne depresívna porucha. Terapia medikamentózna a to lieky Elicea jedenkrát ráno, Neurol jedenkrát večer, Zolpinox pol tabletky na noc. Z údajov uvádzaných pri psychiatrickom vyšetrení dňa 13.06.2022 vyplynulo, že otec žalobcu sa liečil pre duševnú poruchu, rovnako dvaja súrodenci v liečbe ambulancie psychiatra, žalobca je otcom jedného tri a polročného syna, ktorý sa lieči na autizmus. Zdravotnú dokumentáciu ošetrujúca psychiatrička nemala k dispozícii. Ďalej z uvedeného vyplynulo, že žalobca žije s družkou, s ktorou má tri a polročného syna, býva v rodinnom dome. Bytové podmienky sú vyhovujúce. Má základné vzdelanie, pracoval ako živnostník – skladník v Helle, s.r.o. Bratislava, operátor výroby firma Pauretia v Lozorne, pilčík Hontianske Tesáre. Následne bol vo väzbe v Banskej Bystrici, t.č. pracuje ako živnostník operátor výroby Tupá. Ďalej uviedol, že v minulosti užíval marihuanu. Tvrdé drogy neberie. Alkohol nepije. Skúsil automaty. Má problémy so spánkom. Pociťuje bezradnosť. Ako vyšiel z väzby tak sa bojí, že sa to znova môže stať.

7. Súčasťou vyjadrenia žalovanej bol aj návrh na vzatie do väzby okresného prokurátora Zvolen zo dňa 10.10.2020 č. 3Pv 370/20-6611-8 s odôvodnením.

8. Ďalšou listinou doloženou k vyjadreniu žalovanej bolo pripojené rozhodnutie vo veci Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/11/2021 zo dňa 04.03.2022, ktorým bol odsúdený žalobca pre zločin marenia spravodlivosti podľa § 344 ods. 1, písm. d/ Trestného zákona a rozsudok Okresného súdu Zvolen sp. zn. 2T/132/2021 zo dňa 14.04.2023, ktorým bol uznaný vinným a odsúdeným na úhrnný a súhrnný trest odňatia slobody žalobca v trvaní 18 mesiacov so zaradením na výkon trestu odňatia slobody do ústavu na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia za prečin nebezpečného vyhrážania podľa § 360 ods. 1 TZ formou spolupáchateľstva a pre prečin výtržníctva podľa § 364 ods. 1, písm. a/ TZ formou spolupáchateľstva.

9. Lustráciou ZVJS bolo zistené, že žalobca momentálne vykonáva trest od 28.04.2023 do 27.07.2024 na základe rozhodnutia Okresného súdu Zvolen 2T/132/2021. Predtým mal trest v období 27.07.2024 do 27.07.2027 na základe rozhodnutia sp. zn. 5T/125/2018. Zo záznamu z registra trestov je vykázaných päť záznamov a to rozsudok sp. zn. 5T/186/2014 zo dňa 28.01.2015, právoplatný 28.01.2015 pre trestný čin v zmysle ustanovenia § 212/2a TZ, kde došlo k upusteniu od potrestania podľa § 98a TZ na páchateľa sa hľadí ako by nebol dosúdený. Druhý záznam je rozsudok sp. zn. 5T/64/2016 zo dňa 05.12.2016, právoplatný, kde bol mladistvý, bol odsúdený k trestu odňatia slobody podmienečne na tri mesiace so skúšobnou dobou v trvaní jedného roka do 05.12.2017, osvedčil sa 05.12.2018. Na páchateľa sa hľadí ako by nebol odsúdený. Išlo o trestné činy v zmysle ustanovenia § 156 ods. 1, § 364 ods. 1a TZ. Tretí zápis je trestný rozkaz zo dňa 16.10.2018 sp. zn. 5T/125/2018, právoplatný 20.11.2018, kde bol odsúdený k trestu odňatia slobody podmienečne na tri roky so skúšobnou dobou v trvaní troch rokov do 21.11.2021 s probačným dohľadom. Obmedzenia uložené v zmysle rozhodnutia podrobiť sa psychoterapii alebo zúčastniť sa na psychologickom poradenstve, nariadený výkon trestu 22.08.2023 v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Uvedené odsúdenie bolo za prečin šírenia toxikománie na chránenej osobe § 174 ods. 1 a § 174 ods. 2a Trestného zákona. Štvrtý záznam je rozhodnutie Okresného súdu Zvolen rozsudok zo dňa 04.03.2022 sp. zn. 1T/11/2021 v spojení s rozsudkom Krajského súdu Banská Bystrica sp. zn. 4To/97/2022 pre prečin § 344 ods. 1, písm. d/ Trestného zákona, začiatok páchania skutku 10.10.2020, koniec páchania skutku 10.10.2020, miesto páchania skutku Zvolen, odňatie slobody nepodmienečne na 12 mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia. Rozhodnutie bolo zrušené. Následne je záznam a to rozsudok Okresného súdu Zvolen zo dňa 14.04.2023 sp. zn. 2T/132/2021, právoplatný 14.04.2023 pre nebezpečné vyhrážanie a výtržníctvo, začiatok páchania skutku 09.04.2020, koniec páchania skutku 09.04.2020, miesto páchania skutku Domaniky, odňatie slobody nepodmienečne na rok a šesť mesiacov v ústave na výkon trestu s minimálnym stupňom stráženia, úhrnný trest, trest je uložený ako súhrnný s rozsudkom Okresného súdu Zvolen sp. zn. 1T/11/2021, ktorý bol týmto rozhodnutím zrušený.

10. Súčasťou je aj lustrácia žalobcu v registri sociálnej poisťovne, ktorú súd žiadal. Z lustrácie bolo zistené, že od roku 2019 boli ako odvádzatelia poistného a vymeriavacieho základu v sociálnej poisťovni vedený zamestnávateľ COMBIN Banská Štiavnica, s.r.o. za obdobie 23.09.2019 – 30.11.2019, ďalej za obdobie 24.01.2022 – 12.04.2022 spoločnosť IRON ART, a.s., za obdobie 23.02.2023 – 13.03.2023 Ústav na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou, 10.01.2024 – 21.05.2024 Ústav na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých Sučany a posledný záznam je od 29.05.2024 Ústav na výkon trestu odňatia slobody pre mladistvých Sučany.

11. Zo správy Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen doručenej súdu 11.07.2024 bolo zistené, že žalobca - A. B. nie je v databáze poberateľov dávky v hmotnej núdzi od roku 2019.

12. Dňa 24.05.2024 súd v konaní vypočul žalobcu, ktorý v rámci pojednávania uviedol, že býva na adrese trvalého bydliska Medovarce č. 8. Jedná sa o rodičovský dom patriaci matke, kde býva aj jeho partnerka a maloletý syn. Žalobca v rámci výpovede uviedol, že dňa 09.10.2020 bola u nich v dome domová prehliadka kedy do domu nabehli kukláči a mali ich „dobiť“. Následne bol odvedený do CPZ. Doslova uviedol, že to nepraje zažiť nikomu a určite je o tom záznam v zdravotnej dokumentácii. Počas výkonu väzby sa dozvedel, že synovi bolo diagnostikované zdravotné ochorenie autistického spektra. Ďalej uviedol, že pri výsluchu sa mal vyhrážať komplicovi, ale poprel, že by to bolo tak a preto teraz je vo výkone trestu odňatia slobody za skutok, ktorý nespáchal. Od začiatku popieral skutok s tým, že u komplica sa našlo pol kila marihuany a on bol prepustený domov. Počas kolúznej väzby ho nikto nemohol navštevovať, nemal kontakt s rodinou, s partnerkou. Dostal 12 a pol roka za drogy, ktoré nikdy nevidel. Považoval to za nespravodlivé. Od začiatku sa bránil takémuto trestu. Potvrdil, že bol v tom čase v podmienke za šírenie toxikománie. Potvrdil aj vznesené obvinenie za nebezpečné vyhrážanie a výtržníctvo. Pred kolúznou väzbou mal pracovať ako brigádnik a zarábal 50,-- Eur na deň. Mal pracovať u M. N., ktorý býva v O. a má farmu v Krupine. Mal sa mu starať o zvieratá, kydať hnoj, opatrovať zvieratá, pracoval celý rok denne od 6.00 hod. do 14.00 hod.. Nevedel adresu zamestnávateľa, nemal listiny a nevedel ako si to M. vykazoval v účtovníctve. Od štátu nepoberal žiadne dávky. Nemal vedomosť o tom, či bol evidovaný v evidencii nezamestnaných. Má nedokončené základné vzdelanie. Nemá výučný list. V čase, keď ho brali do väzby býval v spoločnej domácnosti s družkou a maloletým synom. Okrem toho tam bývala matka a jeho postihnutá sestra, ktorá nemá vyvinutý mozog, je obmedzená v spôsobilosti na právne úkony a stará sa o ňu matka H. O.. V tom čase tam býval aj brat K. B., ktorý chodí na Strednú odbornú školu vo Veľkom Krtíši. Partnerka je na rodičovskej dovolenke, ostala sama na chorého syna.

Podľa jeho slov mal syn šesť mesiacov. Po upozornení, že syn sa mal narodiť v decembri 2018 a do väzby bol vzatý v októbri 2020 opravil vek syna. V tom čase chodil s družkou a synom na vyšetrenia. Až psychiatrička v Poltári mu diagnostikovala autizmus. Išlo o C. O., u ktorej sa následne dal vyšetriť po prepustení a oslobodení spod obžaloby. K vlastnému zdravotnému stavu uviedol, že to psychicky zle znáša, pretože je odsúdený za vec, ktorú nespravil. Má depresie, je nevinný a nevie sa domôcť spravodlivosti. Vo výkone trestu odňatia slobody je od 27.01.2023. V čase, keď bol vo väzbe tak nemohol byť v kontakte s družkou, ktorá to veľmi zle znášala. Jej druhovi hrozilo 15 rokov väzenia za nič a mala na starosti autistické dieťa, ktorého museli vychovávať sama. Navyše dostávala 240,-- Eur prídavky na dieťa. Po prepustení z väzby nemá kamarátov, neverí nikomu. V minulosti príležitostne užíval marihuanu, ale nie je feťák. Mesačne minul 10,-- Eur, nešlo to z peňazí maloletého syna, dieťaťu nechýbalo nič, keď bol doma.

13. V konaní bola vypočutá aj družka žalobcu, ktorá na pojednávaní dňa 02.07.2024 uviedla, že druh – žalobca bol odsúdený za drogy. Prišli k nim kukláči a potom bol rok v kolúznej väzbe. V súčasnosti majú päťročného syna. Utrpela aj ona psychickú ujmu aj maloletý. Doteraz sa v noci budí s obavou, že k nim prídu kukláči. Ten rok, keď boli odlúčení bol pre ňu ťažký. Písali si listy, niekedy čakala dva – tri mesiace na list od druha. Od troch rokov má syn diagnostikovaný autizmus. Potom čo boli u nich kukláči prestal rozprávať a vyvíjať sa. Dovtedy fungoval ako zdravé dieťa. Býva u svokry – Radovanej mamy (žalobcu). V tom čase pracoval na farme, staral sa o nich, pomáhal im. Ako odišiel trpel nielen partner, ale aj maloletý syn. Po návrate z väzby je podľa nej iný človek, bojí sa kriku, skoro ráno vstáva, vyhýba sa konfliktom. Aj v správaní syna videla zmenu, ktorý nepoznal otca, pretože rok je dlhá doba. Finančne strádali, pretože prestal zarábať a ona nemala žiaden príjem. S maloletým synom musela chodiť na vyšetrenia. So stravou, hygienou jej pomáhala rodina. V čase, keď brali druha do väzby zarábal okolo 450,-- Eur mesačne. Svedkyňa poprela, že by ona užívala marihuanu. Ak si niečo kúpil partner tak minul na to 10,-- Eur, ale závislý na drogách nebol. V súčasnosti žije sama so svokrou, zle to prežíva a je sama so synom. Syn sa narodil XX.XX.XXXX a ona je stále doma, nakoľko sa stará o dieťa zdravotne znevýhodnené. Maloletý má odklad nástupu do prvého ročníka základnej školy a momentálne navštevuje Špeciálnu škôlku v Šahách. Mentálne je na úrovni trojročného dieťaťa. Svedkyňa poberá rodičovský príspevok vo výške 380,-- Eur. Počas spolužitia so žalobcom tento pracoval v rôznych firmách v Hontianskych Tesároch na píle, vo firme Tupá v Bratislave, vo firme Witur Krupina, alebo robili vo firme SDC spolu. Potom pracoval na farme. Všade mal pracovné zmluvy, iba na farme pracoval ako brigádnik. Nemal kamarátov, všade chodili spolu aj na výlety. Momentálne svedkyňa poprela, že by mala inú známosť, starostlivosť o syna jej zaberá 24 hodín denne. Občas jej vypomôže svokra, ktorá je doma so svojim zdravotne ťažko postihnutým dieťaťom (sestra žalobcu). Svedkyňa uviedla, že sama má zdravotné problémy epilepsiu, cysty na mozgu a psychicky sa necíti najlepšie. S partnerom je v kontakte aj každý mesiac, najmenej raz za dva mesiace podľa financií, pretože sa nachádza v Sučanoch čo je 100 km vzdialené mesto. Chodieva za ním aj so synom, pretože syn má rád, keď ho vidí. Aj si telefonujú. Niekedy hovoria aj dvakrát denne, naposledy pred výsluchom hovorili deň predtým ráno. Voláva jej podľa toho ako má kredit. Peniaze, ktoré zarobil posielal na účet okrem peňazí, ktoré zarobil na farme, pretože tam nemal zmluvu a tieto peniaze jej dával na ruku. Takto ich dostával aj od zamestnávateľa. Svedkyňa uviedla, že prispieva svokre na elektrinu okolo 50,-- Eur mesačne, vodu 30,-- až 40,-- Eur mesačne. Momentálne jej neprispieva žiadnou čiastkou, pretože z rodičovského platí výdavky na dieťa. Nemá finančné prostriedky na platenie poplatkov v súvislosti s bývaním. Svedkyňa potvrdila, že maloletý má diagnostikovaný autizmus a navštevuje psychiatričku MUDr. Boldižárovú v Poltári. Keď mal tri roky boli u nej prvýkrát. Okrem toho bola aj u psychológa vo Zvolene, kde je aj špeciálna škola. V Banskej Bystrici navštevujú detského neurológa.

14. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. o zodpovednosti za škodu spôsobenú pri výkone verejnej moci a o zmene niektorých zákonov (ďalej len zákon č. 514/2003 Z.z.), vo veci náhrady škody, ktorá bola spôsobená orgánom verejnej moci podľa § 3 ods. 1, koná v mene štátu Ministerstvo spravodlivosti SR, ak
1. škoda vznikla v dôsledku rozhodnutia vydaného súdom alebo ak škoda bola spôsobená nesprávnym úradným postupom súdu,
2. škodu spôsobil notár pri výkone verejnej moci,
3. škodu spôsobil súdny exekútor pri výkone exekučnej činnosti vykonávanej z poverenia súdu podľa osobitného predpisu.

15. Podľa ustanovenia § 4 ods. 1, písm. m/ zákona č. 514/2003 Z.z., orgán príslušný podľa písmena a) až l), u ktorého bola podaná žiadosť na predbežné prerokovanie nároku (§ 15), ak ku škode došlo v oblasti verejnej moci, ktorá patrí do pôsobnosti viacerých orgánov verejnej moci; ak žiadosť bola podaná na viacerých príslušných orgánoch, ten orgán, ktorý vo veci začal konať ako prvý.
16. Podľa ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 zákona č. 514/2003 Z.z., ak tento zákon neustanovuje inak, právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím možno uplatniť iba vtedy, ak právoplatné rozhodnutie, ktorým bola škoda spôsobená, bolo zrušené alebo zmenené pre nezákonnosť príslušným orgánom. Súd, ktorý rozhoduje o náhrade škody, je viazaný rozhodnutím tohto orgánu. Právo podľa odseku 1 možno priznať iba vtedy, ak poškodený podal proti nezákonnému rozhodnutiu riadny opravný prostriedok podľa osobitných predpisov. Splnenie tejto podmienky sa nevyžaduje, ak ide o prípady hodné osobitného zreteľa.

17. Podľa ustanovenia § 8 ods. 1, písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste má ten, na kom bol úplne alebo sčasti vykonaný trest, ak v ďalšom konaní bol spod obžaloby oslobodený alebo bolo trestné stíhanie zastavené preto, že v konaní vyšli najavo skutočnosti alebo dôkazy, ktoré neboli súdu predtým známe alebo bola vec postúpená inému orgánu; to neplatí, ak sa preukáže, že k včasnému odhaleniu neznámej skutočnosti nedošlo úplne alebo čiastočne vinou osoby, na ktorej bol trest vykonaný.

18. Podľa ustanovenia § 8 ods. 5, písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z., právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe má ten, kto bol vzatý do väzby, ak bol oslobodený spod obžaloby.

19. Podľa ustanovenia § 17 ods. 2 zákona č. 514/2003 Z.z., v prípade, ak iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu spôsobenú nezákonným rozhodnutím alebo nesprávnym úradným postupom, uhrádza sa aj nemajetková ujma v peniazoch, ak nie je možné uspokojiť ju inak.

20. Podľa ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., výška nemajetkovej ujmy v peniazoch podľa odseku 2 sa určuje s prihliadnutím najmä na
a) osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje,
b) závažnosť vzniknutej ujmy a na okolnosti, za ktorých k nej došlo,
c) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote,
d) závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení.

21. Podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia výška náhrady nemajetkovej ujmy priznaná podľa odseku 2 nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu.

22. Podanou žalobou žiadal žalobca priznať náhradu nemajetkovej ujmy vo výške 30.755,-- Eur, ktorá mu mala byť spôsobená nezákonným výkonom verejnej moci a to tak uznesením vyšetrovateľa OR PZ, ČVS:ORP-623/1-VYS-ZV-2020 zo dňa 10.10.2020, ktorým bolo vznesené obvinenie za obzvlášť závažný zločin a následne uznesením Okresného súdu Zvolen sp. zn. 0Tp/390/2020 zo dňa 11.10.2020, ktorým bol žalobca vzatý do väzby. Nárok na náhradu nemajetkovej ujmy uplatňoval jednak za väzobné stíhanie za obdobie od 09.10.2020 do 10.12.2021, t.j. za 427 dní a za neväzobné stíhanie za obdobie od 11.12.2021 do 10.05.2022, t.j. za 150 dní. Pri neväzobnom stíhaní žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy v sume 20,-- Eur na deň, spolu 3.000,-- Eur a pri väzobnom stíhaní za 427 dní, ktoré strávil vo väzbe žiadal priznať náhradu 65,-- Eur na deň, spolu vo výške 27.755,-- Eur. Nárok na priznanie náhrady nemajetkovej ujmy odôvodňoval tak pri väzobnom, ako aj neväzobnom stíhaní zásahom do osobnej sféry kedy mu mala byť spôsobená značná ujma prejavujúca sa v súkromnom živote, ako aj v spoločenskom uplatnení. V čase zadržania bol živiteľom rodiny, mal družku a maloleté dieťa, o ktoré sa staral. Pobytom vo väzbe sa narušili rodinné vzťahy, ochladol vzťah s družkou, odcudzil sa synovi, nemal možnosť podieľať sa na jeho výchove a starostlivosti. Prehĺbila sa nepriaznivá finančná situácia rodiny s tým, že nemohol finančne prispievať na domácnosť. V čase rozhodovania o väzbe tvrdil, že bol evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a mal pracovať brigádnicky na družstve, kde podľa vlastných slov zarábal 50,-- Eur na deň. Po rozhodnutí o vzatí žalobcu do väzby a aj po prepustení sa u neho prejavovali psychické problémy, poruchy spánku, musel navštíviť psychológa. Navyše aj po rozhodnutí súdu o oslobodení spod obžaloby pretrvávali, podľa vyjadrenia žalobcu, následky trestného stíhania čo sa prejavovalo nielen na psychike žalobcu, ale aj v rámci rodinných vzťahov, najmä vo vzťahu

k dieťaťu a tiež predsudkami okolia. Pri stanovení výšky náhrady nemajetkovej ujmy tak za väzobné, ako aj za neväzobné stíhanie vychádzal z rozhodnutí súdov Slovenskej republiky, ktoré rozhodovali o nemajetkovej ujme.

22.1. Žalovaná s priznaním náhrady nemajetkovej ujmy nesúhlasila a mala za to, že automatické oslobodenie spod obžaloby nemôže mať vplyv na hodnotenie stavu veci v čase rozhodovania o väzbe. Žalovaná poukazovala predovšetkým na ustanovenie § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z., kedy právo na náhradu škody nevznikne, ak si osoba uloženie trestu, ochranného opatrenia alebo väzbu zavinila sama. Aj keď zodpovednosť štátu za škodu je objektívna a bez liberačného dôvodu nejde o absolútnu zodpovednosť v tom zmysle, že by nastupovala bez výnimky vždy ak sú splnené predpoklady zodpovednosti. Rozhodujúcim meradlom je neskorší výsledok trestného konania a základnou podmienkou pre vznik nároku je taký výsledok konania, pri ktorom nedochádza k odsúdeniu, resp. právoplatnému vysloveniu viny za skutok, v súvislosti s ktorým bola tá osoba vzatá do väzby. Žalovaná mala za to, že si žalobca zavinil vzatie do väzby sám a to s poukazom už na predchádzajúce odsúdenie, ako aj na dôkazy, ktoré v čase zadržania a obmedzenia žalobcu na osobnej slobode mali orgány činné v trestnom konaní. Pokiaľ išlo o náhradu nemajetkovej ujmy a dôvody uvádzané žalobcom, žalovaná poukazovala na to, že žalobca žiadnym spôsobom nepreukázal existenciu dohody o pracovnej činnosti, ani brigádnicku prácu. K problémom so spánkom a návštevách psychológa nedoložil relevantné listinné dôkazy. Navyše nepreukázal spojitosť medzi návštevou psychiatra a väzobným stíhaním, keď k vyšetreniu došlo až 13.06.2022, teda potom čo bol prepustený z väzby dňom 10.12.2021 a oslobodený spod obžaloby dňa 04.03.2022. Ďalšie skutočnosti uvádzané žalobcom v súvislosti s uplatnenou výškou nemajetkovej ujmy mali byť predsudky okolia k jeho osobe. V tejto súvislosti poukázala žalovaná na návrh na väzobné stíhanie zo dňa 11.10.2020, kde samotný žalobca uviedol, že vyrastal v dedine od mala a ľudia o ňom nemajú dobrú mienku. Navyše žalovaná poukazovala aj na ďalšie trestné stíhania a samotnú skutočnosť, že je žalobca vo výkone trestu odňatia slobody.

22.2. Tak ako vyplýva už z odôvodnenia tohto rozhodnutia na žalobcu bola podaná obžaloba dňa 07.04.2021 a konanie bolo vedené na Okresnom súde Zvolen pod sp. zn. 3T/44/2021. Z trestného spisu bolo zistené, že uznesením OR PZ, OKP Zvolen zo dňa 10.10.2020, ČVS:ORP-623/1-VYS-ZV-2020 bolo vznesené obvinenie osobám G. H. a A. B. (žalobca). Proti uvedenému uzneseniu podal obvinený žalobca sťažnosť, o ktorej rozhodovala Okresná prokuratúra Zvolen a ktorá uznesením zo dňa 22.10.2020 sťažnosť obvineného (žalobcu) zamietla. Následne zo spisu vyplynulo, že uznesením zo dňa 11.10.2020 sudca pre prípravné konanie rozhodoval o vzatí obvineného žalobcu do väzby. Z rozhodnutia vyplýva, že žiadosť obvineného o nahradenie väzby písomným sľubom bola zamietnutá. Rovnako súd nerozhodol o dohľade probačného a mediačného úradníka tým, že nenahradil väzbu týmto dohľadom. Väzba sa vykonávala v Ústave na výkon väzby a v Ústave na výkon trestu odňatia slobody v Banskej Bystrici a začala dňom 09.10.2020 o 6.30 hod., kedy došlo k obmedzeniu osobnej slobody žalobcu. Žalobca podal proti uvedenému uzneseniu sťažnosť, o ktorej rozhodoval Krajský súd v Banskej Bystrici dňa 21.10.2020 v konaní vedenom pod sp. zn. 3Tpo/79/2020, ktorý väzbu obvineného žalobcu dohľadom probačného a mediačného úradníka nenahradil. Súčasne zamietol sťažnosť obvineného žalobcu. Okresný súd Zvolen v poradí druhým rozsudkom sp. zn. 3T/44/2021 zo dňa 10.12.2021 obžalovaného žalobcu spod obžaloby oslobodil. Proti uvedenému rozhodnutiu podal okresný prokurátor odvolanie, o ktorom rozhodoval nadriadený súd a ktorý odvolanie prokurátora zamietol.

22.3. Vzhľadom na takto zistené skutočnosť s poukazom na ustanovenie § 8 ods. 1, písm. b/ zákona č. 514/2003 Z.z. vzniklo žalobcovi právo na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o treste, nakoľko bol spod obžaloby oslobodený. Už zo skoršej judikatúry súdov SR vyplýva, že pôvodne zákonná väzba nepredstavujúca porušenie článku 5., ods. 1 až 4 dohovoru sa v dôsledku oslobodenia obžalovaného spod obžaloby stáva z hľadiska vnútroštátnej úpravy nezákonnou a tým sa zakladá zodpovednosť štátu za škodu spôsobenú oslobodenému obžalovanému vykonanou väzbou (uznesenie Najvyššieho súdu SR z 29.02.2012 sp. zn. 1Cdo/68/2010). Zmyslom a účelom zákona č. 514/2003 Z.z. je ustanoviť v súlade s článkom 46, ods. 3 ústavy podmienky, za ktorých vzniká právo na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím súdu, iného štátneho orgánu, či orgánu verejnej správy alebo nesprávnym úradným postupom a to spôsobom, ktorý umožňuje odškodniť všetky prípady, v ktorých bola poškodenému spôsobená škoda takým rozhodnutím orgánu verejnej moci, ktoré bolo neskôr posúdené ako nezákonné. Vo vzťahu k náhrade škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím základné podmienky vzniku nároku na náhradu škody ustanovuje § 6 ods. 1 zákona č. 514/2003 Z.z. a to tým, že ustanovuje ako predpoklad na náhradu škody (okrem iného) vydanie nezákonného rozhodnutia

a ďalej jeho zrušenie pre nezákonnosť príslušným orgánom. Tieto podmienky sú splnené iba vtedy ak je vydané rozhodnutie následne zrušené na to príslušným orgánom práve z dôvodu nezákonnosti. Z takéhoto zrušujúceho rozhodnutia potom musí byť dôvod zrušenia skoršieho rozhodnutia zrejmý (II.ÚS 25/2011). Ak došlo k oslobodeniu spod obžaloby treba s prihliadnutím na konkrétne okolnosti a dôvody vychádzať z toho, že fyzická osoba čin nespáchala a že trestné stíhanie proti nej nemalo byť začaté. Nárok na náhradu škody spôsobenej začatím trestného stíhania sa posudzuje ako nárok na náhradu škody spôsobenej nezákonným rozhodnutím. Rozhodujúcim meradlom opodstatnenosti (zákonnosti) začatia (vedenia) trestného stíhania je neskorší výsledok trestného konania (rozhodnutie Ústavného súdu SR III.ÚS 117/06, I.ÚS 320/2016, I.ÚS 540/2016). Každé pozbavenie osobnej slobody musí byť zákonné, to znamená musí byť vykonané v súlade s konaním ustanoveným zákonom a okrem toho každé opatrenie, ktorým je jednotlivec pozbavený osobnej slobody musí byť zlučiteľné s účelom článku 17. ústavy, ktorým je ochrana jednotlivca proti svojvôli. Špecifickým prípadom zodpovednosti štátu za škodu spôsobenú orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci podľa zákona č. 514/2003 Z.z. je preto aj nárok fyzickej osoby, ktorá bola vzatá do väzby, ak bola oslobodená spod obžaloby. Táto osobitná právna úprava zodpovednosti za škodu vychádza aj z článku 5., ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý kto bol zatknutý alebo pozbavený slobody v rozpore s ustanoveniami tohto článku má nárok na odškodnenie. Pri rozhodovaní o náhrade škody spôsobenej orgánmi verejnej moci pri výkone verejnej moci sú všeobecné súdy povinné vykladať vnútroštátnu právnu úpravu spôsobom, ktorý je komfortný s judikatúrou ESĽP týkajúcou sa porušenia práva podľa článku 5., ods. 5 dohovoru, podľa ktorého každý kto bol obeťou zatknutia alebo zadržania v rozpore s ustanoveniami tohto článku má nárok na odškodnenie. V tejto súvislosti už ESĽP vyslovil, že samotné pozbavenie práva na osobnú slobodu v rozpore s ustanoveniami dohovoru zakladá priamy nárok dotknutej osoby na odškodnenie. V prípade, že súd nárok na odškodnenie dotknutej osoby neprizná napriek tomu, že zistí nezákonnosť rozhodnutia o zaistení, ide o porušenie článku 5., ods. 5 dohovoru (Emin proti Holandsku rozsudok z 29.05.2012).

22.4. Predpoklady vzniku nároku na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe sú v zákone vymedzené tak pozitívne (§ 8 ods. 5), ako aj negatívne (§ 8 ods. 6). Nevyhnutným predpokladom na vznik nároku na náhradu škody je teda naplnenie niektorej z hypotéz predpokladaných v § 8 ods. 5 zákona č. 514/2003 Z.z., t.j., že voči osobe, ktorá bola vzatá do väzby táto bola spod obžaloby oslobodená. Ide však len o prvý predpoklad vzniku tohto nároku, pretože vychádzajúc z logického a systematického výkladu zákona č. 514/2003 Z.z. je kumulatívnou podmienkou súčasné nenaplnenie žiadneho z negatívnych predpokladov, za ktorých nárok na náhradu škody nevznikne podľa § 8 ods. 6 (zavinenie väzby). To znamená, že v prípade naplnenia niektorého z negatívnych predpokladov uvedených v § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z. nárok na náhradu škody nevznikne. Práve s poukazom na toto zákonné ustanovenie žalovaná namietala, že si žalobca väzbu zavinil sám. Dôvody zavinenia väzobného stíhania u žalobcu videla v správaní sa samotného žalobcu, ktorý už v minulosti bol právoplatne odsúdený zo spáchania prečinu šírenia toxikománie podľa § 174 ods. 1 a ods. 2a Trestného zákona (5T/125/2018 zo dňa 16.10.2018). Poukazovala na samotnú osobu žalobcu, ktorého usvedčoval spolupáchateľ G. H., nález dvoch kusov rastlín, nález predmetov súvisiacich s konzumáciou marihuany v mieste bydliska žalobcu, ako aj znalecký posudok, z ktorého vyplynulo, že žalobca je konzumentom marihuany, kde v moči žalobcu boli identifikované stopy marihuany. Žalobca odmietol vypovedať a pri ohliadke bolo nájdené „bongo“, plastový vrchnák s kovovým nadstavcom a bola známa aj výpoveď spoluobvineného G. H., ktorý za spolupáchateľa práve označil žalobcu. V tejto súvislosti súd poukazuje na ďalší priebeh trestného konania, v ktorom dospeli všeobecné súdy k záveru, že žalobca v priebehu celého trestného konania popieral spáchanie skutku, pričom bol priamo usvedčovaný výpoveďou spoluobžalovaného G. H., ktorý v priestoroch a pozemkoch k nemu prináležiacich vo vlastníctve matky H. H. bez povolenia vypestoval presne nezistený počet rastlín rodu cannabis, ktoré postupne vysušil, spracoval a prechovával. G. H. sa k tomuto konaniu doznal. Jediným priamym dôkazom, ktorý usvedčoval účasť žalobcu na uvedenom skutku bola výpoveď spoluobžalovaného G. H.. Tento usvedčoval obžalovaného žalobcu iba v procesnom postavení obvineného, resp. obžalovaného, avšak následne v procesnom postavení svedka využil svoje právo vo veci nevypovedať. V tejto súvislosti súd poukazuje na odlišné procesné postavenie obžalovaného a svedka, kde ako svedok je povinný vypovedať pravdivo a ako obžalovaný (resp. obvinený) sa môže obhajovať spôsobom aký uzná za vhodný. Za tohto stavu bolo nevyhnutné, aby výpoveď takéhoto spoluobžalovaného bola podporená aj inými dôkazmi. Práve z dôvodu pochybností bol žalobca oslobodený spod obžaloby. Aj keď žalovaná poukazovala na ustanovenie § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. nepreukázala existenciu skutočností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe. V konaní o náhradu škody spôsobenej orgánmi verejnej moci je pri jej výkone, v ktorom si fyzická osoba uplatňuje

nárok v súvislosti s rozhodnutím o väzbe štát tou procesnou stranou, ktorá musí preukázať existenciu skutočností vylučujúcich vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z. (uznesenie Ústavného súdu SR sp. zn. I.ÚS 273/2021 z 29.06.2021). V tejto súvislosti nie je ústavne akceptovateľný ani záver žalovanej, že predchádzajúce právoplatné odsúdenie žalobcu je samo o sebe skutočnosťou vylučujúcou vznik práva na náhradu škody v zmysle § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z.. Súd túto skutočnosť so zreteľom na ostatné okolnosti prípadu môže zohľadniť a zohľadnil v rámci rozhodovania o rozsahu a výške náhrady nemajetkovej ujmy práve s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z.. To znamená, že pokiaľ žalovaná poukazovala, v súvislosti s ustanovením § 8 ods. 6 zákona č. 514/2003 Z.z., práve na predchádzajúce právoplatné rozhodnutie o uznaní vinného žalobcu za šírenie toxikománie, samotná táto skutočnosť nebola tou okolnosťou, ktorá vylučovala vznik nároku na náhradu škody. Vzhľadom k týmto okolnostiam dospel súd k záveru, že zo strany žalovanej neboli v konaní preukázané skutočnosti vylučujúce vznik práva na náhradu škody spôsobenej rozhodnutím o väzbe podľa § 8 ods. 6, písm. a/ zákona č. 514/2003 Z.z..

23. V konaní nebolo sporné, že sa žalobca obrátil na Ministerstvo spravodlivosti SR dňa 23.02.2023, kde požiadal o predbežné prerokovanie nároku na náhradu škody spôsobenú nezákonným rozhodnutím a žalovaná v zastúpení Ministerstvom spravodlivosti SR oznámila žalobcovi výsledok predbežného prerokovania nároku na náhradu škody zo dňa 24.08.2023. Ministerstvo spravodlivosti SR oznámilo žalobcovi, že žiadosť považuje za nedôvodnú a uviedlo dôvody, pre ktoré nárok na náhradu škody považovali za nedôvodný. V podstate dôvody pre zamietnutie žiadosti o priznanie nároku na náhradu škody boli totožné s dôvodmi uvádzanými v konaní pred súdom. Obrana žalovanej pozostávala z nepreukázania vzniku nároku na nemajetkovú ujmu, neodôvodnení výšky požadovanej náhrady nemajetkovej ujmy, príčinnej súvislosti medzi ujmou, väzobným stíhaním, neväzobným stíhaním a vznikom konkrétnych následkov, ako aj na okolnosti uvádzané žalobcom pri uplatnení nároku na náhradu nemajetkovej ujmy.

24. Po ustálení skutočností týkajúcich sa posúdenia opodstatnenosti uplatňovaného nároku a splnenia podmienok v zmysle ustanovenia § 6 ods. 1 a 2 a § 8 ods. 5 zákona, súd posudzoval spôsob a rozsah náhrady škody. Žalobca poukazoval na to, že iba samotné konštatovanie porušenia práva nie je dostatočným zadosťučinením vzhľadom na ujmu, ktorá mu bola nezákonnými rozhodnutiami spôsobená. Preto žiadal priznať nemajetkovú ujmu v peniazoch s tým, že rozdelil nároky na priznanie nemajetkovej ujmy za väzobné stíhanie, kde žiadal priznať sumu 27.755,-- Eur (65,-- Eur na deň) a peňažnú náhradu za neväzobné stíhanie vo výške 3.000,-- Eur (20,-- Eur na deň). Dôvody, pre ktoré žiadal priznať nemajetkovú ujmu videl v nepriaznivej finančnej situácii v rodine, narušení rodinných vzťahov, ochladnutiu vzťahu s družkou, odcudzeniu sa synovi, zhoršeniu spoločenského postavenia, psychických problémov, poruchách spánkov, návštevy psychológa s tým, že v čase rozhodovania o vzatí do väzby pracoval brigádnicky a zabezpečoval príjem do rodiny a podľa vyjadrenia bol evidovaný na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny (uvádzal v žalobe). V čase zadržania mal družku a syna, o ktorého sa staral a ktorý sa narodil XX.XX.XXXX. Synovi bolo diagnostikované ochorenie autizmus.

24.1. Pri posudzovaní rozsahu náhrady škody súd vychádzal z ustanovenia § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003 Z.z., kde samotná výška nemajetkovej ujmy sa určuje s prihliadnutím najmä na osobu poškodeného, jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije a pracuje; závažnosť vzniknutej ujmy a okolnosti, za ktorých k nej došlo; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v súkromnom živote; závažnosť následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení. Podľa ods. 4 tohto zákonného ustanovenia výška náhrady nemajetkovej ujmy nemôže byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu (zákon č. 274/2017 Z.z.). Pri stanovení výšky nemajetkovej ujmy súd vychádzal z týchto zákonných predpokladov, preto aj keď žalobca poukazoval na niektoré rozhodnutia odvolacích súdov, súd uvádza, že sa jedná o spory, kde boli poškodení v inom postavení, nakoľko posúdenie výšky nemajetkovej ujmy je vysoko individuálne. Posúdenie výšky škody je závislé od úvahy súdu, ktorý má možnosť zvážiť všetky relevantné skutočnosti konkrétneho prípadu, preto nie je možné zovšeobecňovať výšky jednotlivých náhrad s poukazom na iné konania, nakoľko v týchto konaniach išlo o odlišné osoby poškodeného, ich doterajší život a prostredie, v ktorom žili, pracovali, ako aj odlišné závažnosti následkov, ktoré vznikli týmto osobám v súkromnom živote a v spoločenskom uplatnení. Súd vychádzal z konkrétnych tvrdení žalobcu uvádzaných v tomto konaní s tým, že žalobca v rámci odôvodnenia výšky náhrady nemajetkovej ujmy poukazoval na nepriaznivú finančnú situáciu, ku ktorej došlo v dôsledku rozhodovania

o väzbe. V tejto súvislosti súd poukazuje na správy, ktoré v rámci konania boli zadovážené a to jednak správa z Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Zvolen, podľa ktorej žalobca v uvedenom období, t.j. v období rozhodovania súdu o vzatí do väzby 09.10.2020 nebol v databáze úradu práce, sociálnych vecí a rodiny a teda nemohol poberať ani dávky od štátu. Podľa lustrácie sociálnej poisťovne nepracoval. V uvedenom medziobdobí pracoval pre spoločnosť COMBIN Banská Štiavnica od 23.09. do 30.11.2019 a následne bol zamestnaný v spoločnosti IRON ART, a.s. od 24.01.2022 do 12.04.2022. Ďalšie obdobie v roku 2023 23.02. – 13.03. bol zamestnaný Ústavom na výkon trestu odňatia slobody Hrnčiarovce nad Parnou a následne je rovnaký zamestnávateľ uvedený aj v roku 2024. V období roku 2020 nebol nikde zamestnaný. Podľa vyjadrenia samotného žalobcu a aj svedkyne - družky žalobcu mal pracovať ako brigádnik pre M. N., ku ktorému nevedel uviesť adresu a uvádzal, že pracoval na farme, kydal hnoj, staral sa o zvieratá za 50,-- Eur na deň. Túto skutočnosť však žiadnou hodnovernou listinou preukázať nevedel. Svedkyňa v rámci pojednávania uviedla, že peniaze nedostával na účet, ale na ruku a tieto jej dával. Žalobca a ani svedkyňa sa nevedeli vyjadriť k osobe zamestnávateľa, pre ktorého brigádnicky pracoval a toto tvrdenie nekorešpondovalo ani s vyjadrením žalobcu u ošetrujúcej psychiatričky, ktorej lekársku správu doložil do spisu a z ktorej nevyplynulo, že by mal byť zamestnaný na farme. Pri svojich osobných údajoch uviedol, že pracoval ako živnostník – skladník v Helle, s.r.o. Bratislava, operátor výroby Pauretia v Lozorne, pilčík Hontianske Tesáre. V čase vyšetrenia pracoval ako živnostník operátor výroby Tupá. Zamestnávateľ, či už brigádnicky, v živočíšnej výrobe však ani z tejto správy z júna 2022 nevyplýval. Pokiaľ žalobca v rámci odôvodnenia výšky nároku na priznanie nemajetkovej ujmy z dôvodu prehĺbenia nepriaznivej finančnej situácie uvádzal, že rodina prišla o príjem, túto skutočnosť a toto tvrdenie žiadnym relevantným dôkazom nepreukázal. Naopak bolo v rámci konania zistené, že žalobca nikde nepracoval, čo následne bolo konštatované aj pri rozhodovaní súdu o vzatí do väzby (možný príjem z predaja marihuany). Ďalšie tvrdenie žalobcu v súvislosti s narušením rodinných vzťahov, ochladnutím vzťahov s družkou a odcudzeniu sa so synom súd opätovne vychádzal z vyjadrení tak žalobcu, ako aj svedkyne. Žalobca v rámci výsluchu dňa 24.05.2024 uviedol, že to nebola sranda byť rok a pol vo väzbe bez družky. Družka ostala sama na dieťa. Podľa neho v čase rozhodovania o väzbe malo dieťa šesť mesiacov, následne po upresnení dátumu rozhodovania o väzbe a dátumu narodenia dieťaťa uviedol, že dieťa malo rok aj 8 mesiacov. Keďže išlo o kolúznu väzbu nebol v kontakte s družkou. Aj v súčasnosti je bez družky od 27.01.2023 kedy sa navštevujú z dôvodu výkonu trestu odňatia slobody. V rámci výpovede družka žalobcu, ktorá bola v konaní vypočutá ako svedkyňa na pojednávaní dňa 02.07.2024 uviedla, že je sama so synom aj v súčasnosti a je jej ťažko. Spätne k obdobiu väzby uviedla, že si písali možno raz za dva – tri mesiace, nakoľko mal kolúznu väzbu. V súčasnosti sa navštevujú, telefonujú si aj dvakrát za deň podľa toho ako má kartu na telefón a navštevujú sa raz alebo dvakrát do mesiaca kedy ho navštevuje aj so synom. Na návštevy častejšie nechodí, pretože Sučany sú vzdialené 100 km od bydliska. Dieťa sa teší na otca. Ani v tejto súvislosti nie je možné konštatovať silné narušenie rodinných vzťahov a ochladnutie vzťahu s družkou, nakoľko po návrate a opätovnom odsúdení a nástupe do výkonu trestu odňatia slobody je žalobca v kontakte so svojou partnerkou, je v kontakte so synom, aj keď je možné prisvedčiť, že tento kontakt nie je na báze každého dňa v osobnej rovine. Svedkyňa uviedla v rámci svojej výpovede, že sú v kontakte telefonickom takmer každý deň, niekedy aj dvakrát za deň. Stretávajú sa raz – dvakrát do mesiaca podľa finančných možností a dieťa sa na otca teší. V tejto súvislosti súd poukazuje na útly vek maloletého dieťaťa s tým, že nebolo v konaní preukázané, že by neprítomnosť otca vo veku necelých dvoch rokov vnímal tak, že by otca odmietol. Navyše svedkyňa v rámci konania uviedla, že v troch rokoch mal maloletý syn žalobcu diagnostikovaný autizmus, teda nie v čase kedy bolo rozhodované o vzatí žalobcu do väzby. To, že má sťaženú životnú situáciu v súvislosti so starostlivosťou o zdravotne znevýhodnené dieťa je fakt a túto skutočnosť nenamietala ani žalovaná. Ale nebolo preukázané, že by sa narušili rodinné vzťahy a ochladol vzťah s družkou, ktorá aj naďalej žije v spoločnej domácnosti u matky žalobcu, kde bývala spolu so žalobcom. Rovnako nebolo preukázané, že by sa odcudzil synovi. Ďalej žalobca v rámci zdôvodnenia výšky nemajetkovej ujmy poukazoval na psychické problémy a poruchy spánku. V žalobe uvádzal, že navštívil psychológa, pričom správu a doklad o tom nepredložil. Doložil do spisu lekársku správu od psychiatričky C. O. z Poltára s tým, že uvedené vyšetrenie u psychiatričky bolo 13.06.2022 čo je takmer polroka po prepustení z väzby. Navyše v rámci konania pri právoplatnom odsúdení za šírenie toxikománie mal uložené aj psychologické vyšetrenie, ktoré ako uviedol neabsolvoval. Príčinnú súvislosť medzi návštevou psychiatra, poruchami spánku, resp. tvrdeniami v súvislosti so zmenou v správaní nepreukázal. Žalobca v rámci vyjadrenia uviedol, že sa znížila dôveryhodnosť jeho osoby v prostredí, v ktorom žije a to slovami, že má problémy s predsudkami okolia. V tejto súvislosti súd tak ako žalovaná poukazuje na samotné vyjadrenia žalobcu, kde uviedol, že bol v dedine, v ktorej vyrastal od útleho veku vnímaný ako osoba, o ktorej nemali dobrú mienku. Navyše predsudky okolia bližšie nekonkretizoval, nepreukázal. Ani svedkyňa v rámci

svojej výpovede nič takéto neuviedla, netvrdila a uviedla len, že je zmenený, bojí sa kriku a trávi s nimi čas. To, že sa snažil byť s rodinou je pochopiteľné, nakoľko strádal v čase väzobného stíhania. Pri neväzobnom stíhaní neuviedol dôvody a okolnosti, ktorými by zdôvodňoval ujmu. Opätovne poukazoval len na všeobecné tvrdenia v súvislosti s narušením rodinných vzťahov, ochladnutím vzťahu s družkou, so synom, finančným strádaním, nepriaznivou finančnou situáciou a psychickými problémami, ktoré bližšie nerozvinul. V tejto súvislosti súd vychádzal z toho, že 10.12.2021 bol prepustený z väzby, kde sa vrátil domov do Medovariec na adresu trvalého bydliska, kde opätovne žil s družkou a synom. U psychiatra bol až v šiestom mesiaci roku 2022, teda po vyše pol roku od prepustenia z väzby a neriešil svoju finančnú situáciu, či už zamestnaním (správa sociálnej poisťovne) alebo evidenciou na úrade práce, sociálnych vecí a rodiny a požiadavkou na priznanej dávky v hmotnej núdzi (viď správa z úradu práce, sociálnych vecí a rodiny). Súd mal za to, že pokiaľ žiadal priznať náhradu nemajetkovej ujmy za neväzobné stíhanie tieto skutočnosti neboli preukázané. Pri priznaní výšky nároku na náhradu nemajetkovej ujmy za väzobné stíhanie súd vychádzal zo zákonnej úpravy § 17 ods. 4 zákona č. 514/2003 Z.z. a tiež z okolností upravených v ods. 3 tohto zákonného ustanovenia. Pri posudzovaní osoby poškodeného jeho doterajší život a prostredie, v ktorom žije prihliadol na samotné predchádzajúce odsúdenie za úmyselný trestný čin a to šírenie toxikománie tak ako je vyššie konštatované. Tento fakt nebol zohľadnený pri skutočnostiach vylučujúcich vznik nároku na náhradu škody tak ako to požadovala žalovaná, ale bola táto skutočnosť zohľadnená pri rozhodovaní o výške náhrady nemajetkovej ujmy, nakoľko aj týmto spôsobom je vykreslená osoba žalobcu ako poškodeného. Pri doterajšom živote a prostredí, z ktorého pochádzal žalobca, súd vychádzal z vyjadrení tak žalobcu, ako aj svedkyne a tiež skutočností zistených v rámci konania. Žalobca nemá ukončené základné vzdelanie, pracoval u viacerých zamestnávateľov, ktorých uviedol jednak pri psychiatrickom vyšetrení a tiež vyplývajú z prehľadu sociálnej poisťovne od roku 2019. Žije v spoločnej domácnosti aj naďalej s družkou a maloletým synom, tiež s matkou a sestrou, ktorá je obmedzená v spôsobilosti na právne úkony a o ktorú sa stará jeho matka. Pri závažnosti následkov, ktoré vznikli poškodenému v spoločenskom uplatnení súd konštatuje, že takéto následky zistené a preukázané neboli. Žalobca síce tvrdil, že došlo k zníženiu jeho dôstojnosti a sú tu predsudky okolia, ale nijakými dôkazmi ich nepreukázal. Žalobca v spore preukázal len naplnenie časti kritérií predpokladaných ustanovením § 17 ods. 3, najmä pokiaľ ide o narušenie súkromného života. Zhoršenie psychického stavu, finančnú tieseň, ako aj predsudky okolia preukazáné neboli. Vzhľadom na takto zistený zásah kedy aj napriek väzobnému stíhaniu u rodinných príslušníkov žalobcu nachádza aj v súčasnosti a tiež aj po prepustení z väzby oporu, nie je možné prisvedčiť žalobcovi, že samotná väzba a trestné stíhanie malo taký dopad, že by odôvodňovalo priznanie nemajetkovej ujmy v rozsahu, ktorý požadoval. Poukázanie na niektoré rozhodnutia súdov SR samé o sebe nemôžu odôvodňovať priznanie výšky 65,-- Eur na deň za väzobné stíhanie. Navyše pri neväzobnom stíhaní nebola preukázaná ujma, ktorá by odôvodňovala priznanie nemajetkovej ujmy v peniazoch. Pokiaľ ide o väzobné stíhanie v tejto súvislosti súd priznal žalobcovi náhradu nemajetkovej ujmy za väzobné stíhanie, t.j. za 427 dní od 09.10.2020 do 10.12.2021, pričom výšku náhrady na jeden deň stanovil súd čiastkou 15,-- Eur. Pri počte 427 dní tak výšku nemajetkovej ujmy priznal súd v sume 6.405,-- Eur čo zodpovedá približne výške odškodnenia obetí násilných trestných činov (výške 10-násobku v zmysle ustanovenia § 12 ods. 3 zákona č. 274/2017). Právny zástupca žalobcu poukazoval na úpravu v súvislosti s minimálnou mzdou, z ktorej má súd vychádzať. V tejto súvislosti súd poukazuje na zmenu právnej úpravy kedy výška minimálnej sumy náhrady škody vo forme nemajetkovej ujmy bola zmenená. Súčasná úprava stanovuje výšku náhrady nemajetkovej ujmy podľa ods. 2 tak, že táto nesmie byť vyššia ako výška náhrady poskytovaná osobám poškodeným násilnými trestnými činmi podľa osobitného predpisu a súd vychádzal z uvedených zákonných ustanovení § 12. Pri posúdení následkov obetí trestných činov a zásahov do súkromného života žalobcu pri zohľadnení jeho doterajšieho života, osoby žalobcu, ako aj prostredia, v ktorom žije a pracuje, súd dospel k záveru, že suma, ktorú požadoval by bola neprimeraná. Suma 15,-- Eur na deň sa javila súdu ako primeraná a to aj s ohľadom na všetky kritéria, ktoré súd posudzoval s poukazom na ustanovenie § 17 ods. 3 zákona č. 514/2003. Výška priznanej ujmy popri zákonných predpokladoch a judiciálne ustálenej praxe závisí od výsledku posúdenia individuálnych jedinečných skutkových okolností každej prejednávanej veci, ktoré sú nezameniteľné s okolnosťami relevantnými v iných veciach. Preto pri voľnej úvahe súdu výšku ustálil tak ako je vyššie uvedené.

25. Pri rozhodovaní o trovách konania súd vychádzal z ustanovenia § 255 ods. 1 CSP v spojení s ustanovením § 262 ods. 1 CSP a žalobcovi, ktorý bol v konaní úspešný priznal plnú náhradu trov konania. Súd vychádzal z toho, že žalobca žalobou žiadal priznať náhradu škody spôsobenú pri výkone verejnej moci. Nárok ako taký bol dôvodný. Rozhodnutie o výške tejto škody záviselo od posúdenia a úvahy súdu. Preto samotná výška ako taká nemala vplyv na uplatnenie nároku a súd mal za to, že

nárok bol priznaný. Preto pri rozhodovaní o náhrade trov konania vychádzal z ustanovenie § 255 ods. 1 CSP. O výške trov konania bude rozhodnuté súdnou úradníčkou po právoplatnosti rozhodnutia vo veci samej v zmysle ustanovenia § 262 ods. 2 CSP.

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku možno podať odvolanie do 15 dní odo dňa jeho doručenia prostredníctvom tunajšieho súdu na Krajský súd v Banskej Bystrici, a to písomne v potrebnom počte vyhotovení.

V odvolaní sa má popri všeobecných náležitostiach (§ 127 CSP) uviesť, proti ktorému rozhodnutiu smeruje, v akom rozsahu sa napáda, z akých dôvodov sa rozhodnutie považuje za nesprávne (odvolacie dôvody) a čoho sa odvolateľ domáha (odvolací návrh). Rozsah, v akom sa rozhodnutie napáda, môže odvolateľ rozšíriť len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 363, § 364 CSP).

Podanie možno urobiť písomne, a to v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe. Podanie vo veci samej urobené v elektronickej podobe bez autorizácie podľa osobitného predpisu treba dodatočne doručiť v listinnej podobe alebo v elektronickej podobe autorizované podľa osobitného predpisu; ak sa dodatočne nedoručí súdu do desiatich dní, na podanie sa neprihliada. Súd na dodatočné doručenie podania nevyzýva. Podanie urobené v listinnej podobe treba predložiť v potrebnom počte rovnopisov s prílohami tak, aby sa jeden rovnopis s prílohami mohol založiť do súdneho spisu a aby každý ďalší subjekt dostal jeden rovnopis s prílohami. Ak sa nepredloží potrebný počet rovnopisov a príloh, súd vyhotoví kópie podania na trovy toho, kto podanie urobil (§ 125 CSP).
Odvolanie môže podať strana, v ktorej neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 359 CSP).
Odvolanie len proti odôvodneniu rozhodnutia nie je prípustné (§ 358 CSP).

Pokiaľ zákon pre podanie určitého druhu nevyžaduje ďalšie náležitosti, musí byť z podania zjavné, ktorému súdu je určené, kto ho robí, ktorej veci sa týka a čo sleduje, a musí byť vyhotovené v písomnej forme, podpísané a v prípade doručenia podania do prebiehajúceho konania s uvedením spisovej značky (§ 127 CSP).

Odvolanie možno odôvodniť len tým, že
a) neboli splnené procesné podmienky,
b) súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces,
c) rozhodoval vylúčený sudca alebo nesprávne obsadený súd,
d) konanie má inú vadu, ktorá mohla mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci,
e) súd prvej inštancie nevykonal navrhnuté dôkazy, potrebné na zistenie rozhodujúcich skutočností,
f) súd prvej inštancie dospel na základe vykonaných dôkazov k nesprávnym skutkovým zisteniam,
g) zistený skutkový stav neobstojí, pretože sú prípustné ďalšie prostriedky procesnej obrany alebo ďalšie prostriedky procesného útoku, ktoré neboli uplatnené, alebo
h) rozhodnutie súdu prvej inštancie vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci (§ 365 ods. 1 CSP).

Odvolanie proti rozhodnutiu vo veci samej možno odôvodniť aj tým, že právoplatné uznesenie súdu prvej inštancie, ktoré predchádzalo rozhodnutiu vo veci samej, má vadu uvedenú v odseku 1, ak táto vada mala vplyv na rozhodnutie vo veci samej (§ 365 ods. 2 CSP).

Odvolacie dôvody a dôkazy na ich preukázanie možno meniť a dopĺňať len do uplynutia lehoty na podanie odvolania (§ 365 ods. 3 CSP).

Prostriedky procesného útoku alebo prostriedky procesnej obrany, ktoré neboli uplatnené v konaní pred súdom prvej inštancie, možno v odvolaní použiť len vtedy, ak
a/ sa týkajú procesných podmienok,
b/ sa týkajú vylúčenia sudcu alebo nesprávneho obsadenia súdu,

c/ má byť nimi preukázané, že v konaní došlo k vadám, ktoré mohli mať za následok nesprávne rozhodnutie vo veci alebo
d/ ich odvolateľ bez svojej viny nemohol uplatniť v konaní pred súdom prvej inštancie (§ 366 CSP).

Ak povinný dobrovoľne nesplní, čo mu ukladá vykonateľné rozhodnutie, oprávnený môže podať návrh na vykonanie exekúcie podľa osobitného zákona (Zákon č. 233/1995 Z.z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti – Exekučný poriadok a o zmene a doplnení ďalších zákonov, v znení neskorších predpisov).